

עורך דין לעת מצוא

יורם שדה ייצג את עצמו בערעור – וזכה בתביעה נגד חברת חלמיש; שופטי ביהמ"ש המחוזי מתחו ביקורת על דרך קבלת ההחלטות של שופטת השלום

יורם שדה

אסתר קובו

צדיקים להגיע לקבלן ובין אם יש צורך להעבירם לביצוע השר פרוץ על ידי אחר, הוסיפה השר פטת.

באשר לנימוק של החיית התביעה בגלל התיישנות מודק רת טעות נוספת של השופטת ינון. לדעת השופטת קובו, "כבר מעין במועדים של חתימת החוזה, כפי שמצא בית משפט קמא להתייחס אליהם ולמועד הגשת התביעה, ברור שלא חלפו 7 שנים ממועד החתימה עד להגשת התביעה.

"אבל ומעבר לכך: מה עניין מועד חתימת החוזה לסוגיית התיישנות? התיישנות מתחר לה מיום היוולדה של התביעה. זה בודאי שלא היה ביום חתימת החוזה, אלא כמה חודשים לאחר מכן, כשהתברר כי הקבלן אינו עומד בביצוע המטלות שקיבל על עצמו."

כמו כן התייחסה השופטת קובו לנימוק של החיית התביעה מטעם של שיהוי. לדעת השופטת קובו "השופטת הנכבדה לא בחנה, ולו אחת, עקרונות אלה. הטעמים שמנתה לקבלת טענת השיהוי הם כאמור אינם ממין העניין."

הכיס" של התובעים. מפסק דינה של השופטת ינון ניתן ללמוד, כי אם התובעים סבלו מ"חיסרון כיס" הם לא היו ממתנינים כל כך הרבה שנים כדי להגיש את התביעה נגד חלמיש. חלמיש, ראוי לצייין, טרחה להציג את התובעים ככאלה שאינם טובלים מ"חיסרון כיס" – אלא להיפך, "בעלי נכסים".

השופטת קובו כתבה כי "שא" לת יכולתם הכלכלית, או במילים אחרות, היותם בעלי "חיסרון כיס" – לא היתה תנאי להצטרף פות להסכם. מעמדם הכלכלי והסוציאקונומי אינו רלוונטי כלל לדיון, וטעה בית המשפט קמא (השופטת ינון, צ"ה) שנגרד אחרי המשיבה (חלמיש, צ"ה) לעניינים כאלה ואחרים, ודי לי בהערה זו."

באשר לנימוקים המשפטיים כתבה השופטת קובו, כי אכן במקרים שלא בוצעה עבודה על ידי קבלן ולא שולמה תמורה בגינה, וכאשר העבודה הושלמה על ידי קבלן אחר – כמו במקרה זה – מוסמכת חלמיש להעביר כספים שנמצאים בידה כנאמנת שני הצדדים ובסכומים הנקובים במפרט הטכני. "בין אם הכספים

בגלל התוצאה, אלא בגלל כמה אמירות של השופטת ינון, שלדעתם ניסו לפגוע בשמם הטוב – מה עוד שהאמירות לא היו רלוורטיות כלל לעניינים השנויים במחלוקת. שדה לא היסט לכתוב בנימוקי הערעור בפרק "מי שילם למי עבד מה", כי השופטת "לא הבינה את העובדות האלמנטריות של המקרה שהובא בפניה".

באשר לטעותה העוברתית של השופטת כתב שדה בערעור, כי השופטת סברה בטעות שתובעים (שדה ויריב) שילמו סכום מסוים לקבלן כפרי (מד צית מ-24 אלף שקל). כתוצאה מטעות זו הגיעה השופטת למס"קנה אבסורדית שהם, כתובעים, היו צריכים לדרוש את החוזר מכספי מהקבלן כפרי שמעולם לא קיבל מהם פרוטה אחת.

באחרונה זכו שדה ויריב לעד"נה כאשר שופטת בית המשפט המחוזי בתל אביב אסתר קובו, שלדעתה הצטרפו השופטים יורם שך גרוס (אב בית הדין) ומיכל רובינשטיין – הפכה את הקערה על פיה, וחייבה את חלמיש לפצות אותם בסכום של 110 אלף שקל בתוספת דמי טרחתו של שדה בסך 20 אלף שקל.

עוד לפני שנכנסה השופטת קובו לעובי טעירותיה המשפטיות של השופטת ינון, היא מצאה מקום להעיר לה הערה הנוגעת לעניין שאלת "חיסרון

של 107 אלף שקל מתוך סכום כולל של 155 אלף שקל. היתרה באה מכספי הדיירים. לחלמיש נקבעו שני תפקידיים בפרויקט השיקום: פיקוח על עבודות השיפוץ ותשלום התמריד לקבלן המבצע. לימים התברר כי הבחירה בקבלן לא היתה מוצלחת, בלשון המעטה. הוא איחר בביצוע העבודות, וגם טיבן לא עמד בביקורת. במקביל, הידרדרו היחסים בין הדיירים לחלמיש.

בני הוג החליטו להחליף את הקבלן המבצע: הם קיבלו את הסכמתו של הקבלן כפרי שלא להמשיך בעבודות השיפוץ, והתיקשו עם קבלן שיפוצים אחר. חלמיש רחצה את בקשתם של שדה ויריב להעביר את התשלומים לקבלן האחר. טירוב זה הוליד את התביעה שהוגשה כבר ב-96' לבית משפט השלום בתל אביב נגד חלמיש. הכסף עבד עבודות השיפוץ לקבלן האחר שולם מכספי שדה ויריב. הקבלן המבצע כפרי לא היה בין הנתבעים.

במאסר '99 רחנה השופטת ינון את התביעה, בנימוק כי חלמיש אינה חתומה על החוזים שנחתמו ביחס לביצוע העבודות ולכן אינה צד בחוזה, ועקב שיהוי והתיישנות בהגשת התביעה.

בני הוג היו נחושים בודעתם להגיש ערעור למחוזי לא רק

יורם שדה אינו עורך דין. הוא עובד באוניברסיטה הפתוחה כמתרגם מאנגלית לעברית. בניו לדעה הרווחת, כי ראוי שבעל דין לא ייצג את עצמו בבית המשפט, הוא החליט להפוך לעורך דין לעת מצוא.

שדה אף הרחיק לכת והחליט לייצג את עצמו מול החברה הממשלתית חלמיש בעמדה נחותה: במערכה הראשונה, בבית משפט השלום בתל אביב, גרחתה תביעתו נגד חלמיש (בערכאה הראשונה היה מיוצג על ידי עורך דין). שדה החליט לערער בגפו אחרי שקרא שוב ושוב את פסק הדין של בית משפט השלום (השופטת חנה ינון), והיה משוכנע כי השופטת טעתה, בין היתר, באוכוח כמה עוברת שמלכתחילה לא היו שנויות במחלוקת.

בני הוג יורם שדה וחיה יריב הם בעליה של רידה ברחוב אסף הרופא 6 בשכונת עג'מי שביפו. משרד הבינוי והשיכון, עיריית תל אביב וחברת עמידר יזמו פרויקט לשיקום השכונה. בין הצדדים הקשורים לפרויקט נער"כו שני חוזים בכתב.

הראשון, בין ועד הבית לקבלן שנבחר לביצוע השיפוצים. הקב"לן שנבחר הוא חברת אליעזר כפרי בע"מ. החוזה השני היה בין המשפחות המספצות לבין חלמיש. בחוזה נקבע כי חלמיש תשתתף בעלות השיפוץ בסכום